

му и тѣ пустуваха. Оживлението прѣмина въ клубоветѣ и прессата. Разрушителитѣ отъ двѣтѣ противни страни се надпрѣварваха да дескредитиратъ народното прѣдставителство. Издадоха една оскърбителна книга подъ заглавието: *Върнете ни осемнадесеттѣхъ лева*; това бѣше размѣра на сѣкидневното възнаграждение, което получаваха депутатитѣ; таквизъ недостойни нападения се повториха и по-блиско до насъ време: народа всякога го лжжѣтъ съ едни и сѣщи срѣдства.

Отъ тѣзъ минута насетнѣ нѣмаше друго освенъ бъркотии: интригитѣ почнаха да сновѣтъ, най-нечакани съюзи ставаха и се разваляха.

Реакционернитѣ водачи наравиха послѣденъ опитъ, който огчасти се удаде, благодарение на терора разпространенъ отъ побойцето на Марсово-Поле и на раздоритѣ. Конституцията трѣбваше да се прѣгледа изобщо и да се извършатъ нѣкои редакционни поправки; група депутати, състояща отъ конституционни роялисти и отъ чисти роялисти искаха да се възползватъ отъ обстоятелствата и да введѣтъ значителни измѣнения въ полза на монархическата властъ. Енергическата опозиция на нѣколко други депутати и прѣвзетитѣ искания на мжченицитѣ за стария режимъ побъркаха успѣха на тоя парламентски заговоръ. Впрочемъ основния законъ не можа да прѣскочи това испытание безъ силно разслабване на демократическитѣ си начала.

Редактиранieto на Конституцията бѣ свършено на 3 септемврий, а слѣдъ десетъ деня краля се съгласи да я утвърди, като придружи съгласието си съ единъ многозначителенъ уговоръ: „Съгласенъ съмъ щото опита да ѝ бѣде сѣдия“. Това рѣшение бѣше зето слѣдъ дълго двоумѣние и съвѣщания, въ които австрийския дипломатъ Кауницъ, по благоразумие, Малзербъ, приятеля на Людовикъ XVI, отъ прѣданность, а Барнавъ и др. конституционалисти по убѣждение съвѣтваха нейното